

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

ÇELİK/TÜRKİYE
(Başvuru no. 39326/02)

KARAR

STRAZBURG

27 Mayıs 2010

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USULİ İŞLEMLER

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan 39326/02 no'lu davanın nedeni T.C. vatandaşı Murat Çelik'in ("başvuran"), Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 16 Mayıs 2002 tarihinde Avrupa İnsan Hakları ve Temel Özgürlükler Sözleşmesi'nin ("AİHS") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuran, İstanbul Barosu avukatlarından S. Ballıkaya Çelik tarafından temsil edilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran, 1966 doğumludur ve İstanbul'da yaşamaktadır. Başvuruyu yaptığı sırada İstanbul Barosu yönetim kurulu üyesiydi ve olayların gerçekleştiği tarihte Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul şubesi başkanıydı. Başvuran ayrıca Türkiye'de insan haklarının korunmasının sağlanması için çeşitli faaliyetlere yürütmüştür.

A. Aydın Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşen olay

21 Nisan 1998'de başvuran altı polis memurunun, bir tutuklaya işkence ederek onu öldürmekten suçlu bulunduğu yönünde verilen bir karar ardından Aydın Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşen halk ayaklanması sırasında yararlanmıştır. Halk arasında görev başında olmayan sivil polis memurları, gazeteciler, çeşitli dernek temsilcileri ve kurbanın yakınları bulunmaktaydı. Başvuran, duruşmaya kurbanın yakınlarının yasal temsilcilerinden biri olarak katıldığını iddia etmektedir. Olay sırasında yedi polis memurunun da dahil olduğu on yedi kişi çeşitli derecelerde yaralanmıştır.

Başvuran, başvuru formunda davalı polislere giydirilen hüküm okunur okunmaz, arasında görev başında olmayan sivil polis memurları ile davalı polis memurlarının davacılara, davacıların avukatlarına ve kurbanın yakınlarına sözlü ve fiziksel saldırıda bulunmaya başladıklarını iddia etmiştir. Daha sonra acil müdahale gücü duruşma salonuna girmiş insanları döverek ve sürükleyerek salondan çıkarmaya başlamıştır. Başvuran ayrıca sivil giyimli polis memurlarının Ağır Ceza Mahkemesi koridorlarından geçişi engellediklerini ve kendisi ile diğerlerini linç etmeye kalkıştıklarını ileri sürmüştür.

Sözkonusu günde görevde olan polis memurlarının hazırladıkları olay yeri tutanağına göre, olaylar kaydedilen şekilde gerçekleştirmiştir: Çeşitli siyasi partilerin ve derneklerin aldıkları kararı müteakiben duruşmaya çeşitli şehirlerden önemli sayıda kişinin katılacağına dair bilgi alan polis, adliye sarayına gelmiş ve 13.00'da adli sarayının içinde ve civarında tüm gerekli tedbirler alınmıştır. Güvenlik güçleri, olası provokasyonlar için hazırlıklı olmaları hususunda uyarılmışlar ve duruşma salonuna giren herkesin üzeri aranmıştır. Duruşma 15.40'ta başlamıştır. Mahkeme 18.00'da kararını verir vermez, müteveffanın kız kardeşlerinden biri elleri havada oynamaya başlamış ve bir diğer kişi de bağırarak adaletin yerini bulduğunu ve faşist polislerin cezalarını çekeceklerini söylemiştir. İki grup arasında sözlü ve fiziksel meydan okuma başlamıştır. Acil müdahale gücü duruşma salonuna girmiş ve kamu düzenini sağlamak için güç kullanmak durumunda kalmıştır. Olay raporuna göre, adliye sarayında yaşanan çatışmada yaralanan ve aralarında başvuranın da olduğu beş kişi, tedavi görmek üzere doktora gönderilmiştir.

18.45'te başvuran, boynunun sağ kısmında yüzeysel sıyrıklar, çenesinde yüzeysel bir kesik ve sağ bacağının üst kısmında geniş bir kızarıklık tespit eden Aydın Devlet Hastanesi doktoru tarafından muayene edilmiştir.

B. Ceza soruşturması

21 Nisan 1998'de başvuran, Cumhuriyet Savcısı'na verdiği ifadede duruşmada davacıyı temsil ettiğini kabul etmiş Çağdaş Hukukçular Derneği adına bir gözlemci olarak orada bulunduğunu kabul etmiştir. Hakim, davalıların aldığı cezaları okurken, sıralarda oturan sivil polis memurlarının avukatlara ve basına sözlü olarak saldırmaya başladıklarını iddia etmiştir. Başvuran çıkan çatışmada dayak yediğini ve 5 ya da 6 polis memuru tarafından duruşma salonundan sürüklenerek çıkarıldığını iddia etmiştir. Davranış tarzlarından polis memurları olduklarını anladığını ve kendilerini görürse, tanıyabileceğini ileri sürmüştür.

22 Nisan 1998'de başvuran Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı'na başvurarak bu olaylara ilişkin suç duyurusunda bulunmuş ve Aydın Emniyet Müdürlüğü terörle mücadele şubesinde görevli sivil polis memurları aleyhinde takibat başlatılmasını talep etmiştir. Polis memurlarının kimliklerini tespit edebileceğini iddia etmiştir. Başvuran tedavi edilmesi için Adli Tıp Kurumu'na gönderilmeyi talep etmiştir.

Aynı gün başvuran, çizilmiş olan çene bölgesindeki acıdan şikayetçi olduğunu, başının arka kısmında 1 cm.lik bir çürük bulunduğunu, sağ kalça kemiğinin arka kısmında 2x1 cm.lik çürük bulunduğunu ve üst bacaklarından ağırlardan şikayetçi olduğunu kaydeden Bakırköy Adli Tıp Şube Müdürlüğü'nde görevli bir doktor tarafından muayene edilmiştir. Doktor tespit edilen yaraların başvuranı beş gün süreyle çalışmaktan alıkoyduğu sonucuna varmıştır.

Bu süre içerisinde İzmir Barosu, Çağdaş Hukukçular Derneği ve bir grup avukat olaydan sorumlu olanlar aleyhinde takibat başlatılmasını talep ederek Aydın Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunmuştur.

24 Nisan 1998'de Bakırköy Cumhuriyet Savcısı, *ratione loci* (yer yönünden) yetkisizlik kararı vermiş ve soruşturma dosyasını Aydın Cumhuriyet Savcılığı'na yollamıştır.

15 Mayıs 1998'de Bakırköy Adli Tıp Şube Müdürlüğü, başvuranın 21 Nisan 1998 tarihli sağlık raporunu dayanak olarak göstererek, kaydedilen yaraların başvuranı beş gün süreyle çalışmaktan alıkoyduğu sonucuna varmıştır.

C. Cezai takibat

21 Nisan 1998'de başvuran Aydın Cumhuriyet Savcısı, Ceza Kanunu'nun 456. Maddesi uyarınca fiziksel zarar vermiş olmaları nedeniyle iki gazeteci, bir yerel politikacı ve Aydın Emniyet Müdürlüğü'nde görevli yedi polis memurunun da dahil olduğu on üç kişi aleyhinde bir iddianame yayınlamıştır. İzmi Barosu, Aydın Barosu, Çağdaş Hukukçular Derneği, sanıklar dışındaki yedi polis memuru da dahil olmak üzere on dokuz kişi ve başvuran olayda müşteki olarak kaydedilmişlerdir.

Aynı gün Cumhuriyet Savcısı, söz konusu tarihte görev başında olan polis memurları hususunda *ratione loci* (yer yönünden) yetkisizlik kararı vermiş ve soruşturma dosyasını Aydın Cumhuriyet Savcılığı'na yollamıştır.

10 Şubat 1999'da başvuran yargılamaya üçüncü taraf olarak katılmayı talep etmiştir.

24 Mart 1999'da başvuran, Aydın Asliye Ceza Mahkemesi'ne suçlanan polis memurları aleyhinde takibat başlatılmasını talep ettiği bir yazı sunmuştur. Başvuran bu yazıda kendisinin ve diğerlerinin sivil memurları tarafından sözlü ve fiziksel saldırıya uğradıklarını, sivil polis memurlarının kendisini döverek mahkeme salonundan çıkardıklarını ve polisin kendisini mahkeme salonu koridorlarında linç etmek istediğini yinelemiştir.

2 Nisan 2001'de Aydın Asliye Ceza Mahkemesi, 4616 sayılı Kanun'un ilgili maddeleri uyarınca cezai takibatın askıya alınmasına ve beş yıl içerisinde suçlular tarafından buna benzer ya da daha ciddi nitelikte bir suç işlenmediği takdirde durdurulmasına karar vermiştir.

26 Kasım 2001'de başvuranın yedi polis memuruna ilişkin karara itirazı Aydın Asliye Ceza Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

D. Polis teftiş kurulunun yürüttüğü soruşturma

Bu süre içerisinde, 23 Nisan 1998'de on üç polis memuru aleyhinde polis teftiş kurulu tarafından soruşturma başlatılmıştır. Olaya ve kötü muameleye ilişkin rapor hazırlamaları için iki emniyet amiri ("soruşturma yetkilileri") atanmıştır.

Rapordan anlaşıldığına göre hazırlık aşamasında soruşturma yetkilileri suçlanan polis memurlarının, sözkonusu gün görev başında olan diğer polis memurlarının, sözkonusu gün yaralananlar da dahil olmak üzere altı gazetecinin ve E.Y.'nin ifadelerini almışlardır. EGE TV ve ATV kanallarının video görüntüleri ile yaralananların fotoğraflarını ve sağlık raporlarını incelemiştir.

29 Mayıs 1998'de soruşturma kuruluna sunulan raporda, delil eksikliği nedeniyle kurulun, sözkonusu günde görev başında olan polis memurları aleyhinde takibat başlatma yetkisinden vazgeçmesi tavsiye edilmiştir. Soruşturma yetkilileri, sözkonusu günde görev başında olmayan iki polis memurunun direkt olarak Cumhuriyet Savcısı tarafından sorgulandığını kaydetmiştir. Soruşturma yetkilileri ayrıca on üç polis memuru hususunda delil yetersizliği nedeniyle disiplin cezası istenmediği kanısına varmıştır.

HUKUK

I. AİHS'NİN 3. VE 13. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran, AİHS'nin 3. ve 13. maddelerine dayanarak 21 Nisan 1998'de Aydın Adliyesi'nde gördüğü muameleden ve yetkili makamların soruşturmayı ve ardından gelen cezai takibatı, sorumluların cezasız kalması ile sonuçlanan yürütme şekillerinden şikayetçi olmuştur.

AİHM bu şikayetlerin yalnızca 3. madde açısından incelenmesi gerektiği kanısındadır.

A. Kabuledilebilirlik

Hükümet AİHM'den AİHS'nin 35/1 maddesi uyarınca iç hukuk yolları tüketilmediği için başvuruyu reddetmesini talep etmiştir. Başvuranın hukuk mahkemeleri ya da idari

mahkemeler önünde dava açarak uğradığını iddia ettiği zararın telafisini talep edebileceğini iddia etmiştir.

AİHM benzer davalarda daha önce Hükümet'in ön itirazını incelemiş ve reddetmiş olduğunu hatırlatmaktadır (bkz., örneğin, *Nevruz Koç/Türkiye*, no. 18207/03, 31. paragraf, 12 Haziran 2007). Mevcut davada yukarıda kaydedilen başvurularda vardığı sonuçlardan farklı bir sonuca varmasını gerektiren özel koşullar tespit etmemektedir. Sonuç olarak, AİHM Hükümet'in ön itirazını reddetmektedir.

Buna ek olarak, AİHM, başvurunun sözkonusu kısmının AİHS'nin 35/3 maddesi bağlamında dayanaktan yoksun olmadığını kaydetmiştir. Ayrıca, kabuledilemez olduğu sonuca varmak için gerekçe bulunmamaktadır. Bu nedenle, kabuledilebilir olduğu sonucuna varılmalıdır.

B. Esas

1. Tarafların görüşleri

Hükümet başvuranın iki taraf arasında meydana gelen bir kavgada yaralandığını ve aldığı darbelere, kasıtlı olarak neden olunmadığını iddia etmiştir. Ayrıca devletin, görev başında olmayan polis memurlarının eylemlerinden sorumlu tutulamayacağını kaydetmiştir. Hükümet son olarak Cumhuriyet Savcısı ve Ağır Ceza Mahkemesi tarafından olaya ilişkin dikkatli bir soruşturma yürütüldüğünü ileri sürmüştür.

Başvuran hem sivil polis memurlarının hem de o gün görev başında olan polis memurlarının güç kullanmaları sonucu ciddi şekilde yaralandığını kaydetmiştir. Ayrıca, suçlanan polis memurlarının hiçbirinin yaralanmamış olmasının, olayın polis tarafından önceden tasarlandığını gösterdiğini iddia etmiştir. Başvuran olay nedeniyle ve özellikle de dövülürken ve adliye binasından sürüklenerek çıkartılırken çekilen fotoğraflarının ve video görüntülerinin Türkiye'deki ve diğer ülkelerdeki milyonlarca insan tarafından görülmesinden ötürü ruhsal olarak yara aldığını iddia etmiştir. Ayrıca, suçlanan polis memurlarına disiplin cezası verilmediğini, aleyhlerinde takibat başlatılmadığını ve olaya ilişkin baştan savma bir soruşturma yapıldığını kaydetmiştir. Son olarak, Hükümet tarafından sunulan video görüntülerinin – olaya ilişkin genel olarak doğru bir görüntü teşkil etmesine rağmen – kasıtlı olarak eksik çekildiğini ve kendisinin ileri sürdüğü olayları gösteren sahneleri içermediğini iddia etmiştir.

2. AİHM'nin değerlendirmesi

3. madde, demokratik bir toplumun en temel değerlerinden birini ortaya koymaktadır. İşkenceyi, insanlık dışı ya da küçük düşürücü muameleyi ya da cezalandırmayı kesin bir dille yasaklamaktadır. AİHS'nin 1. maddesi bağlamında Yüksek Sözleşmeciler Devletler'in yükümlülüğü, yetki alanlarına giren kimselerin AİHS'de tanımlanan hak ve özgürlüklerini güvence altına almaktır. 1. madde, 3. maddeyle birlikte, devletlerin yetki alanları dahilindeki kimselerin, bireylerin uyguladığı kötü muamele de dahil olmak üzere, işkenceye ya da insanlık dışı veya küçük düşürücü muameleye maruz kalmamalarını sağlamaya yönelik tedbirler almasını gerektirmektedir.

AİHM mevcut davada, başvuranın 21 Nisan 1998'de Aydın Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşen olaylar sırasında yaralandığı hususunda taraflar arasında ihtilaf

bulunmadığını gözlemlemektedir. Dava dosyasını, bu dosyada bulunan belgeleri ve diğer delilleri ve özellikle de başvuranın, yerel mahkemeler önünde verdiği ifadeleri inceleyen AİHM, tarafların sundukları delillerin, makul şüphenin ötesinde, başvuranın 21 Nisan 1998 tarihinde Aydın Ağır Ceza Mahkemesi'nde görev başında olan polis memurlarınca 3. maddenin yasakladığı ağır kötü muameleye maruz kaldığı sonucuna varılmasını sağlamadığı sonucuna varmaktadır. Ayrıca, adliye binasında bulunan sivil polis memurlarının görev başında olmamaları ve başvurunu hususi bir sıfatı haiz olarak dövmeleri nedeniyle AİHM, polislerin şahsi hareketlerinden dolayı Türkiye'nin direk olarak sorumlu tutulamayacağı kanaatindedir. Buna ek olarak, AİHM devlet yetkililerinin başvurunu kötü muameleden korumak amacıyla etkili adımlar attığına dair göstergelerin bulunmadığı kanaatindedir. AİHM, bu sonuca varırken, yetkililerin olaydan önce birçok tedbir aldıklarını; başvuranın karşıt taraflar arasında çıkan ve polis memurları da dahil olmak üzere birçok kişinin yaralandığı sözlü ve fiziksel bir çatışma sırasında yaralandığını; başvuranın aldığı yaraların uzun süreli sonuçlar doğurmayacak kadar yüzeysel olduğunu ve polisin çatışma başladıktan hemen sonra müdahale ettiğinin anlaşıldığını göz önüne almıştır.

Ancak AİHM, 3. maddenin ayrıca devletlerin, şahsi bütünlüğe karşı suç işlenmesini önleyici ihlal edilmelerinin engellenmesi, baskı altına alınması ve cezalandırılması için emniyet görevlilerince desteklenen, etkili ceza hukuku hükümleri getirmesini gerekli kılmaktadır ve bu gereklilik, bireylerin uyguladığı kötü muameleyi de kapsamaktadır. Bu madde özellikle yetkili makamların "tartışmaya açık" olduklarında ve "makul bir şüphe ortaya koyduklarında", kötü muamele iddialarını – bu tür bir muamele bireyler tarafından uygulanmış olsa dahi – soruşturmalarını gerektirmektedir. Buna ek olarak, resmi soruşturma sonucu ulusal mahkemelerde dava açıldığında, sözkonusu dava işlemleri, yargılama aşaması da dahil olmak üzere, bütün olarak, bu tür konuların ağırlıklı gereklerini yerine getirmelidir. Tüm takibatların suçlu bulunma ya da mahkumiyetle sona ermesi gerekmemekle birlikte, ulusal mahkemeler hiçbir koşul altında fiziksel ve ruhsal bütünlüğe yapılması muhtemel ciddi saldırıların cezasız kalmasına izin vermemelidir.

AİHM mevcut davada, Aydın Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşen sözkonusu olaya ilişkin koşullara dair cezai bir soruşturma başlatıldığını gözlemlemektedir. Soruşturma sonucunda Cumhuriyet Savcısı, görev başında olmayan yedi polis memurunu Ceza Kanunu'nun 456. maddesi uyarınca *diğer hususlar meyanında* kişilere fiziksel zarar vermekle itham etmiştir. Ancak, başvuranın taraf olduğu ve görüşlerini sunduğu müteakip cezai takibat, 4616 sayılı Kanun'un uygulanması gereğince sanık aleyhinde başlatılan takibatın geçici olarak durdurulması sonucu somut bir sonuç alınmaksızın sona ermiştir. AİHM bu bağlamda bir takım başvurularda, Türk ceza hukuku sisteminin bu davalarda titiz bir şekilde uygulanmadığı ve 4616 sayılı Kanun'un uygulanması nedeniyle aleyhlerinde başlatılan cezai takibat geçici olarak durdurulduğunda, devlet yetkililerinin ya da bireylerin gerçekleştirdikleri yasadışı eylemlerin etkili şekilde önlenmesini sağlayan caydırıcı bir etkiye sahip olmadığı yönünde vardığı sonucu hatırlatmaktadır. AİHM, 4616 sayılı Kanun'un uygulanması sonucunda olaylar, yetkili bir mahkeme tarafından tespit edilmediği için mevcut davada, faillerin durumundan bağımsız olarak farklı bir sonuca varmayı gerekli görmemektedir. Bu bağlamda, getirilen cezai yaptırımların asıl amacının, suçlunun daha fazla zarar vermesini engellemek ve onu caydırmak olduğunu yinelemektedir. Ancak, bu amaçlar etkili bir ceza mahkemesi olayları tespit etmedikçe yerine getirilememektedir.

Yukarıda kaydedilenleri göz önüne alan AİHM, mevcut davada yürütülen cezai takibatın ilgili bireyler üzerinde yeterli derecede caydırıcı etkiye sahip olduğunun ya da başvuranın şikayette bulunduğu eylemler gibi yasadışı eylemlerin etkili şekilde

engellenmesini sağlayabildiğinin söylenemeyeceği kanaatindedir. Bu nedenle, AİHS'nin 3. maddesi usul açısından ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN DİĞER MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran, başvuru formunda, yukarıda kaydedilen iddiaları dayanak olarak göstererek, AİHS'nin 6. maddesi uyarınca, yetkili makamların kötü muamele şikayetleri hususunda etkili bir soruşturma başlatmamalarının, suçun kendisine yüklendiği yaralamaların sorumlularının cezalandırılmasını ya da bu sorumlular aleyhlerinde cezai takibat başlatılmasını imkansız kıldığından şikayetçi olmuştur. Başvuran AİHS'nin 14. maddesi uyarınca insan hakları alanında yaptığı eylemler nedeniyle ayrımcılığa uğradığını iddia etmiştir.

Hükümet AİHM'den başvuranın AİHS'nin 14. maddesi bağlamındaki şikayetini, AİHS'nin 35/1 maddesi dahilindeki iç hukuk yollarının tüketilmemiş olması nedeniyle reddetmesini istemiştir. Ayrıca, 6. maddenin mevcut yargılamaya uygulanamayacağı kanaatindedir.

AİHM, Hükümet'in itirazlarının başvuranın bu başlık altındaki şikayetlerinin esasıyla yakından ilgili olduğu ve bu nedenle ayrı olarak incelenemeyecekleri kanaatindedir. Bu nedenle, sözkonusu şikayetlerin esasları hususunda peşin yargıda bulunmamak için bu konular birlikte incelenmelidir. Başvuranların şikayetleri yukarıda incelenen şikayetle yakından ilgili olduğu için aynı şekilde kabuledilebilir oldukları sonucuna varılabilir. Ancak, dava koşullarını, tarafların ifadelerini ve AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edildiğini göz önüne alan AİHM, mevcut başvurudaki asıl konuyu incelemiş olduğu kanaatindedir. Bu nedenle, sözkonusu başlık altında ayrıca bir sonuca varmanın gerekli olmadığı sonucuna varmıştır.

IV. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS'nin 41. maddesi aşağıda kaydedilmiştir:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollarının ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Zararlar ve yargılama masraf ve giderleri

Başvuran maddi zarar için toplam 20,000 Euro talep etmiştir. Bu meblağa sağlık masrafları, beş gün boyunca çalışamaması nedeniyle uğradığı gelir kaybı ile yerel mahkemeler ve AİHM önünde yaptığı masraflar dahildir. Başvuran, avukatıyla yapmış olduğu avukatlık ücreti sözleşmelerini ve İstanbul Barosu'nun ücret çizelgesini sunmuştur. Ayrıca, manevi zarar için 30,000 Euro talep etmiştir.

Hükümet bu meblağlara itiraz etmiştir.

AİHM, başvuranın uğradığı maddi zarara ilişkin olarak, tüm sağlık masrafları ve gelir kayıpları hususunda, tespit edilen ihlal ve dayanaktan yoksun maddi zarar iddiası arasında illiyet bağı olmadığı sonucuna varmıştır. AİHM yargılama masraf ve giderleri hususunda başvuranın ancak gerçekten gerekli oldukları için yapıldıklarını ve meblağların makul olduğunu kanıtladığı müddetçe, yargılama masraf ve giderlerinin tazminine hak kazandığını yinelemektedir. Mevcut davada, sunulan belgeleri ve yukarıda kaydedilen kriterleri göz önüne

alan AİHM, başvurana tüm başlıklar altında 2,000 Euro tazminat ödenmesini makul bulmaktadır.

AİHM, başvuranın manevi zarar iddiası hususunda, başvuranın gördüğü kötü muameleye ilişkin yeterli soruşturma yapılmaması nedeniyle sıkıntı yaşamış olması gerektiğini kabul etmektedir. Bu nedenle, başvurana hakkaniyet temelinde bu başlık altında 9,000 Euro ödenmesine karar vermiştir.

B. Gecikme Faizi

AİHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle oluşacak faiz oranına göre belirlenmesini uygun bulmuştur.

YUKARIDAKİ GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM

1. Oybirliğiyle başvurunun kabuledilebilir olduğuna;
2. 2'ye 5 oyla, AİHS'nin 3. maddesinin usul açısından ihlal edildiğine;
3. AİHS'nin 6. ve 14. maddeleri bağlamındaki şikayetleri ayrı ayrı incelemenin gerekli olmadığına;
4. 2'ye 5 oyla
 - (a) Sorumlu Devlet'in, kararın AİHS'nin 44 § 2 maddesi'ne göre kesinlik kazandığı tarihten itibaren üç ay içerisinde başvurana, ödeme tarihinde uygulanan kur üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere aşağıdaki miktarları ve buna ek olarak ödeme gününde uygulanabilecek her tür vergiyi ödemesine:
 - (i) manevi zarar için 9,000 Euro (dokuz bin Euro) ve ödenebilecek her tür vergi;
 - (ii) masraf ve harcamalar için 2,000 Euro (iki bin Euro) ve ödenebilecek her tür vergi;
 - (b) yukarıda kaydedilmiş olan üç aylık sürenin bitiminden ödeme gününe kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklemek suretiyle oluşacak faiz oranına göre yukarıda belirtilen miktarlarda ödenecek basit faizi ödemekle yükümlü olduğuna,
5. Başvuranın adil tazmin talebinin kalan kısmının reddine *karar vermiştir*.

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış olup 27 Mayıs 2010 tarihinde, İçtüzüğü'nün 77. maddesi'nin 2 ve 3. fıkraları uyarınca yazılı olarak tebliğ edilmiştir.